

Dobrý den, drahý sbore v ARŠE!

Drazí bratři, drahé sestry!

15. den je válka. Je to tak děsivé! Velmi blízko, 80 km od nás, v Kyjevě a sousedních městech žijí lidé ve válce. Neslyšíme výbuchy, ale lidé k nám přicházejí plni strachu, bolesti, slz!

Náš velký dům začal sloužit jako útočiště mnoha uprchlíků. První skupinou byli naši přátelé z Kyjeva.

Rozhodli se odjet do Rumunska. Nyní už jsou od nich informace, že je tam přijali velmi dobře. Chci říci, že mnoho evropských zemí otevřelo své domovy uprchlíkům, zejména sousední Polsko, Rumunsko, Česká republika, Německo a další. Prostě velké díky za všechno, co děláte! Muži odvezli své rodiny na hranice a vrátili se do Ržiščeva.

Rozhodli se přepravit lidi z Ržiščeva do Vinnice. Vinnica je uprostřed cesty k hranicím. Je to tam jen 260 km. Cesta ale trvá 8-9 hodin, protože odjíždí spousta lidí a na cestě je spousta zátarasů. Vezmou tam lidi a na zpáteční cestě jídlo a vše potřebné pro ty, co zůstali.

V našem domě mohou spát, jíst a trochu odpočívat. Zítra naše církev evakuje ženy a děti na západ. Mně se ještě nechce odejít. Prosím vás, abyste se modlili, aby mě Bůh vedl, kdy odejít... Nebo lépe, přimluvit se za nás. Abychom nemuseli vůbec odcházet. Ale pokud to na odchod dopadne, chci s sebou vzít Rostika a Natašku. Díky Bohu, že mi stihli opravit auto - vyměnili převodovku. Prosím o vaši modlitbu, aby tyto dvě děti nechala matka odejít a aby mi bylo dovoleno vzít tyto děti přes hranice. Nemám žádné dokumenty potvrzující mou pravomoc. A notář žel nefunguje.

Mariupol

Z mého města Mariupol, kde jsme se synem žili před válkou, přichází velmi smutná zpráva - Mariupol je prostě stírán ze země. Jsou bombardovány obytné oblasti. Nedávno byla zasažena porodnice v centru Mariupolu. Před 32 lety jsem tam týden po porodu ležela. V blízkosti mého domu byly zničeny

obchody a silnice. Mám kamarádky - ženu se dvěma dětmi a její starou matku (kamarádím se s nimi cca 25 let), které 7. března také opouštěly město. Tam, kde se chystaly nastoupit do aut, začalo bombardování. Ztratily se a skončily v různých autech. Později si zavolaly na místě, kde už spojení bylo. Poté přestoupily na vlak a jely do Lvova. Seděly s 8 lidmi na sedadle, kde normálně mohou sedět pouze 3 osoby. Asi den nejedly a nespaly. Nyní jsou ve Lvově v suterénu. Najedly se. Ta stará žena je velmi nemocná. Začala mluvit a

ztratila paměť. Zdá se mi, že má příznaky slabší mrtvice. Přítelkyně nemůže najít lékaře. Hledají auto, které by je mohlo dovézt až k hranicím s Polskem. Její matka si ale zatím potřebuje odpočinout. Lvov je přeplněný uprchlíky. Díky Bohu, že celý svět pomáhá naší zemi. Přinášejí jídlo, humanitární pomoc, vojenskou pomoc. Jak zastavit toho šíleného Putina? Věříme v Boha a Jeho rychlý soud! Dostala jsem teď zprávu, že se dostaly do Polska. Teď už nikdo další město Mariupol opustit nemůže. Venku je zima. Dochází jídlo, dochází voda, není spojení. Podlé ruské vedení otevírá evakuační koridory směrem k Rusku, ale lidé raději žijí ve sklepích pod bombami, než aby utekli do Ruska.

Děti umírají, ženy, staří lidé. Mrtvoly leží na ulicích a nemají čas je pohřbít. Jsou pohřbeni mezi bombovými útoky v masových hrobech na okraji města. Nevím, proč světové společenství nebo NATO nemohou zavřít nebe nad Ukrajinou?? A chránit civilisty. Někdy se mi zdá, že je pro ně výhodné protahovat válku, aby oslabili Rusko. Ale pak je to tak nelidské. Na druhou stranu neznám všechny motivy, proč se silní nemohou zastat slabších.

Mnoho našich přátel neopustilo město, zabývají se pomocí lidem. Všechny zásoby ale docházejí. A Rusové ničí humanitární pomoc ze Záporoží. O osudu našich bývalých žáků - Míši a Bogdana Omelčenkových, Daniky, Nikity, Lery, Dáši Abakumenkových nic nevíme. O Máše Suško a jejím malém synovi Nikitovi také nic. A mnoho mnoho dalších... modlete se, aby se otevřel zelený koridor pro Mariupol! Nedokázala jsem si ani představit, že může být takové nelidské bombardování.

Trochu domácí pohody uprostřed hurikánu bolesti, slz, války

Rostik a Nataša žijí se mnou. Jejich matka pije (nechápu, kde bere peníze na samohonku). Nedávno byl Den žen a Rostik přinesl mně a mé sestře květiny. Takový rytíř z něj roste!

Máme u nás 3 ženy - uprchlice z Kyjeva, nikam dál nechtějí. Nemohou se rozhodnout, kam a kdy jít... Umějí uvařit vždy chutné jídlo, krmíme děti a zveme na návštěvu mnoho lidí z našeho církevního sboru. Rozvážíme jídlo do rodin. Nyní již probíhají dodávky potravin do města. Přivázejí je auta, na benzínce už je opět nafta k dostání. Nyní sháním prázdné kanystry, abych je naplnila palivem do rezervy. Jestli budeme muset urychleně odjet, abychom vůbec mohli odjet, i když na čerpacích stanicích nebude palivo anebo obrovské fronty jako na začátku války.

Tady na fotce vidíte, jak je celý obchod prázdný, ovšem zbyla tam zmrzlina a horká čokoláda. Děti byly tak nadšené, když popily horkou čokoládu! V našem městě je pekárna, kde pečou chleba a cukroví. Lze zakoupit stále více produktů. Ano, jsou tu dlouhé fronty, ale nakoupit se dá.

Rozhodli jsme se odpočinout si od války a kreslit. Bylo to hezké, zkoušeli jsme si s Iljou a Vikou zapamatovat písmena, ale děti očividně zapoměly polovinu písmen, která znaly. Budeme se tedy učit znovu a lépe.

Stejně jako dříve rozdávám potravinové balíčky rodinám v krizi. Zpočátku byly problémy s autem a naftou. Ale nyní se stále častěji daří doplňovat zásoby paliva. Dnes jsem jela do sousední vesnice pro naftu, ovšem když jsem tam dojela, na benzínce už nic nebylo. Tak jsem pokračovala dál, musela jsem projet 4 kontrolními body. Muži mají v rukou zbraně. Cesty jsou blokovány panely, checkpointy jsou vyrobeny z pytlů s pískem.

Naše děti Lija, Dima, Váňa a Dášenska dorazily do Polska. Jsou tam v bezpečí. Nicméně prosím, modlete se za ně. A především za to, aby je všechny adoptovali.

Novinky za březen 2022

**Irina Klimova z dětského
střediska „Obnovlenie“
Ukrajina, město Ržiščev**

